

dünyanın
en EĞLENCİLİ
ÇOCUĞU!

KORKUSUZ

Johnny
Smith

KORSAN


nemesis
çocuk

Ben, bizim buralarda en çok kullanılan
isimlerden birine sahibim.

Adım, John Smith.

Buralarda sayamayacağınız kadar çok John Smith var.
Bu yüzden herkes, benim çok sıkıcı olduğumu düşünüyor.
Oysa ben sıkıcı değilim. Hatta dünyanın en eğlenceli çocuğu
olduğum bile söylenebilir.

Her hikâyede başka bir maceraya atılıyorum. Bu hikâyede
uçsuz bucaksız denizlere yelken açan
bir korsan oldum mesela.

Hazırsan, sen de macerama ortak olabilirsin!

İllüstrasyonlar: Laura Ellen Anderson



nemesis

ISBN 978-605-9809-78-8



9 786059 809788 10



Handwritten text, possibly a signature or a name, consisting of several lines of cursive script. The text is very faint and difficult to decipher.

dünyanın en EĞLENCELİ çocuğu!



Benim ismim *John Smith* -dünyadaki en sıkıcı isim. Babam, adı John Smith olan birinin kendisini ASLA eğlen-diremeyeceğini söylerken, an-nem, benim "MİLYONLAR içinde tek" olduğumu söyler. Kız kardeşimse ismimin beni ta-rihteki en sıkıcı insan yaptığını söyler. Ama kitabı kapağına bakarak yargılamayın. Benim hayatım sıkıcı dışında HER ŞEY olabilir.

Korkusuz Korsan
Johnny Smith
Kitabın Orijinal Adı: Cap'n John The Slightly Fierce
Nemesis Kitap / Nemesis Çocuk
Yayın No: 95
Yazan: Johnny Smith
İllüstrasyonlar: Laura Ellen Anderson
Çeviren: Burak Torun
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Pınar Şentürk
Kapak Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Dizgi: Ceyda Çakıcı Baş

ISBN: 978-605-9809-78-8

© Johnny Smith, 2015
© Laura Ellen Anderson, 2015
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları, Scholastic Limited ile yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Temmuz 2016

Baskı ve Cilt:
Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1
Topkapı / İstanbul
Tel: (212) 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16



dünyanın
en EĞLENCİLİ
çocuğu!

KORKUSUZ
KORSAN

Johnny
Smith


nemesis
çocuk

THE
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF
TORONTO

1952

K. D. B. M. J. S. P. Q. R. S. T. U. V. W. X. Y. Z.

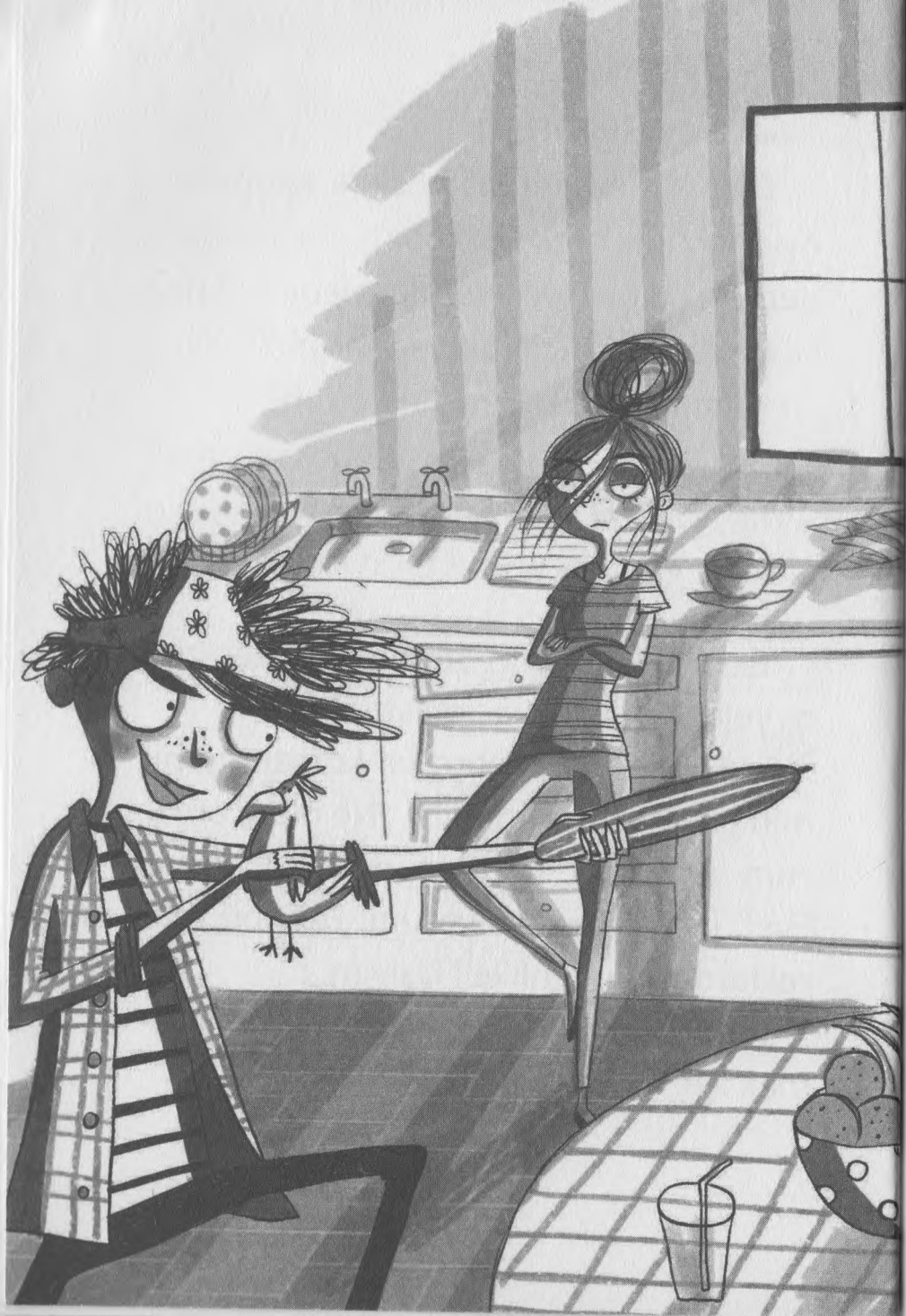
1234567890

BÖLÜM 1

“Ben Kaptan John Smith, yedi denizlere yelken açan en acımasız korsan!”

Sadık kılıcımı kaptım ve korsan gemimin güvertesine atladım. “Ne oldu, omuzumda duran tatlı papağan dostum? Evet, kesinlikle katılıyorum. BEN bu topraklardaki en tehlikeli kişiyim...”

Şimdi düşmanlarımı kılıcın ucunda tutmak için çalışmalıydım.



SALLA! VUR! DÜRT!

“Büyük John Smith’i hesaba katmadın, öyle mi?” diyerek kükredim. “Seni engin denizin diplerine göndermeden önce söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Salatalığı alabilir miyim lütfen?”

“Bak, salatalık için nasıl da yalvarıyor! Ama acımak yok. Bu kadar yalvaranın yüzüne gülerim ancak ben! Ne oldu tatlı papağan dostum? Haklısın! Bu bir salatalık değil, benim keskin mi keskin korsan kılıcım!”

“O bir salatalık! O da papağan değil, annemin biblolarından biri,” diyerek omuz silkti kız kardeşim Hayley. “Anneme ait.”

“PAPAĞANIMA HAKARET ETME!”

“Ve korsan bandanan da...”

“Başımdaki örtüyü mü diyorsun? Neymiş o?”

“Onun benim donum olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye homurdandı Hayley. “Benim kirli donum.”

“Ne! Iyyy! Cesur Kaptan John Smith, ablasının kokan donu tarafından alt edildi...”

Yemek vakti geldiği için masanın etrafında toplandık. Ben, annem, Hayley ve dedem. Tabii dedem takma dişlerini kaybetmeseydi, o da yemeğini yiyebilirdi. Bu yzden spagettisini pipet yardımıyla yiyordu.

“Neden elinde bir biblo ve salatalıkla etrafta dolanıyorsun?” diye sordu babam mutfağa girerken.

“Ben de tam o konuya giriyordum,” diye cevapladım.

“Hangi konuya?” diye sordu babam, masadaki yerine geçip gazetesini eline alırken.

“İşe yaramaz bir kaybeden olması konusuna,” dedi Hayley.

İşte bu konuşan ablamdı, hayal yok edicisi!

"Korsan kaptan konusuna," diyerek karşılık verdim.

"Neden korsan olmak istiyorsun?" diye sordu babam.

"Çünkü Hector bir korsan partisi veri-



yor,” dedim, “ve hepimiz buna uygun giyineceğiz. Ben de cesur, enerjik ve maceraperest bir korsan olacağım...”

“Dünyadaki en sıkıcı isme sahipken,” dedi Hayley küçümseyerek, “nasıl maceraperest bir korsan olacaksın?”

“Sana bir soru sorabilir miyim baba?”

“Para konusunu içermediği sürece sorabilirsin,” dedi babam.

“Bana neden John Smith ismini verdiniz?”

Babam gazetenin yan tarafından kafasını çıkararak, “Annene sor,” dedi.

“Beni suçlama,” dedi annem. “Benim fikrim değildi.”

“Öyleyse kimin fikriydi?” diyerek homurdandım. “İçinizden biri bana ismimi vermiş olmalı.”

Annem ve babam birbirlerine bakıp omuz silktiler.

“Senin adın muhtemelen bir bilgisayar tarafından verildi,” dedi Hayley gülerek. “Belki de yüzünü taradılar ve bilgisayar da hak ettiğin ismi sana verdi.”

“Hayley!” dedi annem. “Dinleme onu, sen milyonlar içinde teksin oğlum.”

“Çok doğru,” dedi Hayley. “Milyonlarca John Smith içinde bir tanesin.”

Kapı çaldı. Hayley çatalını tabağa fırlattı ve mutfaktan koşarak çıktı.

Dedem bana baktı ve göz kırptı.

Bu hiç adil değil, biliyorsunuz. Ablamın üç tane ikinci adı var: Hayley Mutya Keisha Siobhan Smith. Hayley doğduğu zamanlarda annemin en sevdiği grubun adı.

Ama ben sadece sıradan John Smith'im.

“Bir gün göreceksiniz,” dedim başımı sallayarak. “Dışarıda John Smith olmam içeride de John Smith olacağım anlamına

gelmez. İleride beni bekleyen büyük şeyler var.”

Hayley koşarak mutfağa geri döndü.

“Aman Tanrım,” dedi bağıarak. “Tüm söylediklerimi geri alıyorum. Bak John, sen zenginsin, ZENGİN! ZENGİN!”

Hayley masaya bir broşür bıraktı. John Smith adında sözde bir müşterinin, bir milyon poundluk ödülü kazandığını gösteren bir reklamdı. “Ah, kusura bakma,” dedi Hayley, “belki de zengin olmamışsındır. Galiba sadece reklamlarında kullanmak için sıkıcı, ortalama bir isim tercih etmişler...”

Hançerimi salata tabağına bırakarak masadan kalktım, korsan bandanasını da kirli çamaşırların içine koydum. Gerçek şuydu ki, bundan ne kadar nefret etsem de ablam haklıydı.

İsmim pek de heyecan verici değil, değil mi?

“Ben odama gidiyorum,” dedim iç çökerek.

“Korsan kostümünü bulma konusunda iyi şanslar, Sıkıcı Kaptan John,” dedi Hayley gülerek.

Bu konuda da haklıydı. Hector’un partisinde giymek için hiçbir şeyim yoktu.

“John...” Dedem topallayarak sandalyesinden kalktı, içinde spagetti olan pipet hâlâ elindeydi. “Takma dişlerimi bulmak için bana yardım edersin, değil mi?”

BÖLÜM İKİ

“Takma dişlerini en son nerede gördün dede...?”

Dedem, geçen sene ninem ortadan kaybolunca bize taşındı. Dedem öldüğünü söylüyordu ama biz, onun, Barry adında Brezilyalı bir dansçıyla kaçtığını biliyorduk. O zamandan beri en üst kattaki odada kalıyor.

“Ah, bu kolay,” dedi dedem. “Takma dişlerimi en son nerede gördüğümü kesinlikle biliyorum.” Dedem yüzünde ürpertici bir gülüşle bana baktı. “Ağzımdalardı.”

Dedem başını arkaya atıp kahkaha attı, ama ben bunun bir kahkaha olduğunu anlamakta zorlandım. Kahkahası durunca yatağın üzerinde tam karşıma oturuverdi.

“O gülen yüzüne ne oldu senin?” diye sordu.

“Düzelirim,” dedim iç çekerek.

“Bunu biliyorum,” dedi dedem. “Sadece moralini bozmalarına izin verme, tamam mı? Ablaların nasıl olduklarını bilirsin. Onlar hep takılırlar kardeşlerine.”

“Maalesef öyle.”

Dedem her zaman iyi tavsiyeler verir. Bana ASLA balonlu sakız yutmamamı tembihleyen dedemdir, çünkü balonlu sakız yuttuktan sonra osurursanız, poponuzdan her seferinde baloncuklar çıkar! Benim dedem çok, çok bilge bir adamdır.

“Senin ve benim evlat, sandığından daha çok ortak noktamız var. Öncelikle ikimiz de birer John Smith’iz,” dedi kıkırdayarak.

“Bunu biliyorum dede,” diye mırıldandım. “Dünyadaki en sıkıcı isim.”

“Bizim oralarda bir laf vardır,” dedi fısıldayarak. “Bir kitabı kapağına bakarak yargılama.”

“Evet, sanırım bu sözü duydum,” dedim başımı sallayarak.

“Gördün mü?” Giysisinin kolunu dirseğine kadar sıyırdı. “Şu yarayı gördün mü? Bu, kılıç dişli kaplan tarafından saldırıya uğradığımda olmuştu ve bu da Romalı bir yüzbaşı olarak kazandığımız zafer sırasında oldu...”

Gülmeye başladım.

Dedem her zaman bana maceralarını anlatmıştır. Mesele Satürn'ün halkalarıyla frizbi oynamasını veya Loch Ness canavarıyla yüzdüğünü anlatması gibi.

"Sende çok özel bir şey var, evlat," dedi dedem.

"Neymiş o?" diye sordum omuz silke-
rek.

"İsmine sahipsin."

"Evet, doğru," dedim homurdanarak.

"Güven bana," dedi dedem. "Neden bahsettiğimi biliyorum. Sırf sıkıcı bir adın var diye sıkıcı bir hayatın olacak değil. Hector'un partisine korsan olarak gitmek istiyorsan, öncelikle korsan olduğuna inanmalısın. Eğer kendine inanmıyorsan, istediğin kadar süslü giyin, bir fark yaratamazsın." Dedem göğsüne hafifçe vurdu. "Neyden bahsettiğimi anladın mı?"



“Sanırım anladım,” dedim mırıldanarak.

Aslına bakarsanız neden bahsettiğini pek anlamamıştım. Kafası biraz karışmış gibi gelmişti bana.

“Göreceğiz evlat, göreceğiz,” dedi göz kırparak.

Yavaşça yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

“Bana bir iyilik yap. Yatağın altına bir bak bakalım, belki de takma dişlerim yanlışlıkla oraya düşmüştür. Kendim bakmak isterdim, ama benim yaşıma gelince, ayağa tekrar kalkabileceğine emin olamıyorsun.”

Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı yatağın altına soktum.

“Bir şey görüyor musun?” diye sordu dedem.

“Takma dişlerini göremiyorum dede...”

“Boş ver, bir yerden çıkacaklar elbet,” dedi. “Bir dakika bekle, sizin burada ne işiniz var?”

Dedem takma dişlerini hırkasının cebinde buldu. “İşte buradasınız,” dedi kı-

kırdayarak. "Umarım şekerlerimi yemişlerdir!" Dedem cebinden şekerleri çıkardı, paketini açtı ve ağzına bir tane attı. "Dediklerimi hatırla..." diyerek gü-lümsedi.

Dedem merdivenlerden aşağı inerek beni yatağın üzerinde oturur halde bıraktı.

Dirseklerimin üzerinde eğildim ve kafamı tekrar dedemin yatağının altına soktum. Yatağın altında eski, tahta bir sandık vardı. Kalkarak odanın kapısını kapattım ve sonra yeniden yatağın altına uzanarak sandığı dışarı çektim. Büyük, kahverengi ve yıpranmış bir sandıktı. Üzeri evden çok uzakta olan yerlerin yapıştırıcılarıyla doluydu.

Sandığın içinde şapkalar, pelerinler, kılıçlar, çizmeler, eldivenler ve bir sürü,

bir sürü madalya vardı. Ayrıca ihtiyacınız olan her kıyafet de vardı içinde.

Bir korsan kılıcı ve göz bandı çıkardım.



Mükemmeldi. Partide en iyi giyinen korsan ben olacaktım!

Başıma bir korsan şapkası taktım. Omuzlarıma da gümüş rengi yuvarlak düğmeleri olan bir ceket attım. Düğmeler, bükülebilen küçük kılıçlar şeklindeydi. Kendi etrafımda büyük bir dönüş yaptım ve en iyi korsan sesimle şöyle dedim:

“Yo ho ho ve bir şişe buz gibi kola!”

Sonra da eski bir deniz kurdu gibi kahkaha attım.

Tam sandığı kapatacakken, alt kısımda sarmal bir şekil dikkatimi çekti. Bir şeyler yazıyordu. Sesli bir şekilde okudum.

“Uzun uzun söyleyin, daha yüksek sesle: Ben John Smith'im ve bundan gurur duyuyorum!”

Sonra aniden onu duydum, neydi bu... denizin sesi miydi? Ve ah hayır... dedemin odası değişmeye başladı... tuzlu bir

esinti yüzüme vurdu ve... ve az önce bir
balık tarafından tokatlandım!

Neler oluyordu?

BÖLÜM ÜÇ

“Üzerinize bir tane daha sardalya attırtmayın, Kaptan!”

Oldukça yaşlı bir geminin direğinin üstünde, elimde teleskopla ayakta duruyordum. Martılar kafamın üzerinde dolanıyor, köpek balıkları denizin içinde daireler çiziyordu.

KÖPEK BALIKLARI!!!

MARTILAR!!!

DENİZ!!!

Etrafıma bakınınca denizin ortasındaki bir gemide olduğumu anladım.



DENİZİN ORTASI!!!

“Evet, Kaptan, onları daha göremediniz mi?”

Güvertede durmuş bana bakan dört kişi gördüm. Onlar...

Muz rengi bandana takan, kır saçlı bir deniz kurdu.

Ağzında hançer olan, eğri büğrü bir moruk.



Sakallı, takma bacaklı yaşlı bir haydut.
Kemanı olan ve çapkın görünümlü bir
üçkâğıtçı.

Sonra aniden omzuma bir papağan



kondu! "Korsanlar! Korsanlar! Onlar korsan olmalılar!" diye ciyakladı.

“Onları görebildin mi Kaptan?” diye sordu muz rengi bandanalı korsan.

Güçlü bir rüzgâr yelkenleri doldurdu. Gemi sağa doğru yattı, öyle ki az kalsın suya düşüyordum.

“Gözcü yerinden inseniz daha iyi olacak, Kaptan. Görünen o ki fırtına yaklaşıyor,” dedi muz rengi bandanalı korsan.

Böylece tırmandım, dolaştım, direktten yuvarlandım ama halatta dengemi kaybettim ve varillerin arasına düştüm. Düştüğüm yerden çıktığımda, ağzımda çırpınan bir yılan balığı vardı.

Her şeyi bilinçli yapmışım gibi kollarımı havaya kaldırıp büyük bir reverans yaptım.

Sanırım içinde bulunduğum durumdan yırtmıştım.

“Çok güzel, Kaptan,” dedi muz rengi bandanalı korsan.



“Gngnmnphnprm...” dedi ağızında han-
çer olan korsan.

“Ne oldu?” diye sordu kemancı. “O gü-
rültü de neydi?”

İşte o zaman kemancının gözlerinin
görmediğini fark ettim.

Korsanlar gerçekten de kötü görünüyordular; yaraları ve dövmeleleri vardı, dişlerinin olması gereken yerlerdeyse bir sürü boşluk vardı.

Bu inanılmaz derecede ilginçti. Burada ne yapıyordum? Belki de kafamı dedemin yatağının kenarına vurmuştum ve sersemlemiş haldeyken partiye gelmişim. Belki de rüya görüyordum. Bazen güzel ve çılgın rüyalar görürüm, ama bunlar genelde dünyayı ele geçiren devasa peynirli tostlar hakkında olurdu. Eğer bir rüyaysa bu yaşadığım, bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Korsanlara bana biraz yaklaşmalarını söyledim.

“İçinizden biri beni cimcikler mi?” diye fısıldadım.

Muz rengi bandanalı korsan bana ba-

karak yutkundu, elinin tersiyle ağzını sil-di ve hırıltılı bir kahkaha attı.

“Güzel denemeydi, Kaptan.” Döndü ve ağzında hançer olan korsana bir yumruk attı.

“Gngnmnphnpm...” dedi ağzında hançer olan korsan.

“O da iyi denemeydi diyor,” dedi kör kemancı.

Bir dakika. Şimdi anladım!

Her şey Hector’un partisinin bir parçasıydı. Hector’un annesi ve babası sıradan bir oyun parkı ya da kalesi tutmak yerine, denizin ortasında kocaman bir korsan gemisi kiralamışlardı! Hem de köpek balıklarıyla birlikte! Evet, bu kesinlikle Hector’un işiydi.

“Eee, Kaptan, bir süredir yukarıda, gözcü yerindeydin. Onu gördün mü?” diye sordu muz rengi bandanalı korsan.

Ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Hector’u mu kast ediyorsun?” diye sordum.

“Kaptan Kara’yı kast ediyordum,” dedi muz rengi bandanalı korsan. “İsimsiz kalacak olan...”

“Ama az önce ismini söyledin,” dedim.

“Hayır, söylemedim,” dedi gürleyerek.

“Evet, söyledin. Dedin ki, ‘Kaptan Kara, isimsiz kalacak olan’.”

“Kaptan Kara’nın ismini söylemeyin!” diyerek haykırdı takma bacaklı korsan. “Ah, kirpi balığı! Şimdi de ben adını söylemiş oldum.”

Bunların hepsi çok aptalcaydı.

“Kaptan Kara,” dedi muz rengi bandanalı korsan, “enginlere açılmış olan en kötü, en ürkütücü deniz kurdudur.”

“Şeytani ruh halini de unutmayalım,” dedi kör kemancı kaşlarını çatarak.

Bütün korsanlar başlarını salladı. Bu adamlar korsan rolü yapmakta gerçekten çok iyidiler.

“Ve şimdi de gemisi bize doğru yaklaşıyor,” dedi takma bacaklı korsan. “İşte bu yüzden gözcülük yapıyoruz.”

“Bir göz atayım,” dedi kör kemancı. Teleskopu gözüne yerleştirdi ve denize doğru çevirdi. “Hiçbir şey göremiyorum,” dedi şakıyan bir sesle.

“Kaptan Kara’yı gördüğümde,” dedi muz rengi bandanalı korsan, “sadık palamı alacağım ve onu bir kulağından öbür kulağına kadar keseceğim...”

“Ve şuradan buraya,” dedi takma bacaklı korsan. “Ve bir yerinden her bir yerine.”

Dört korsan da güldü ve birbirleriyle beşlik çaktılar. Takma bacaklı korsan elinin yerinde olan kancayla katıldı onlara.

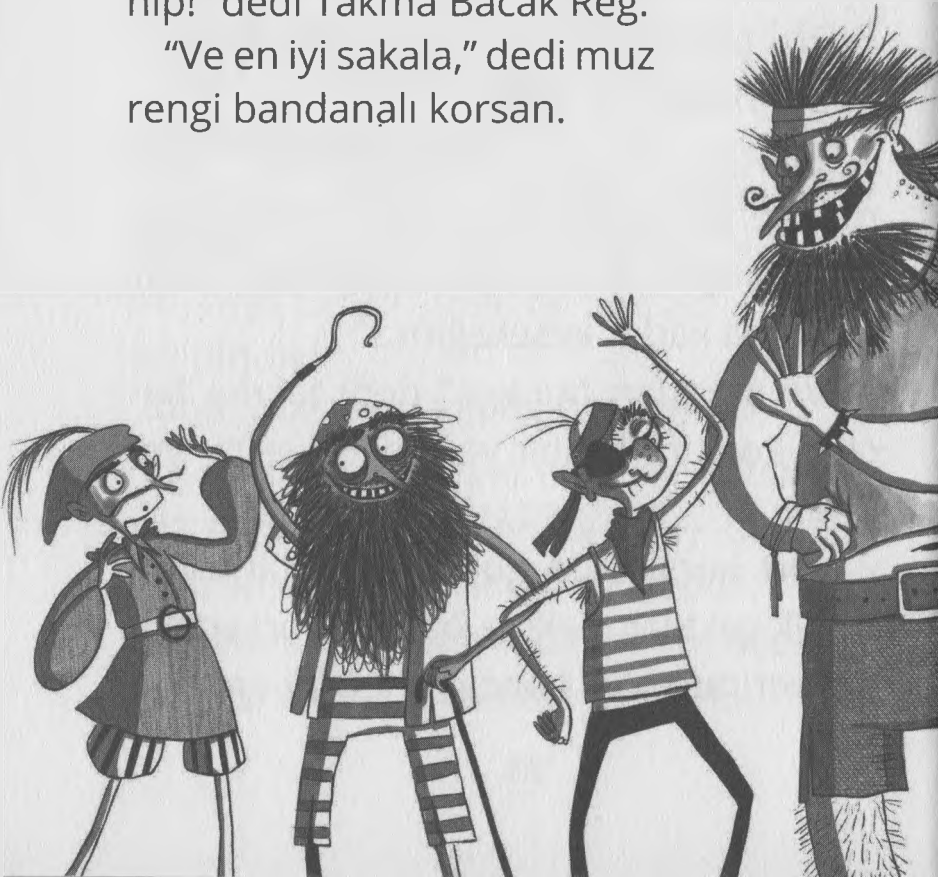
“Sevdim bunu, Takma Bacak Reg,” dedi muz rengi bandanalı korsan, “şuradan buraya ve bir yerinden her bir yerine.”

“Sevdim bunu, sevdim bunu...” diye ciyakladı papağan.

“Kaptan Kara’dan nefret ediyoruz,” dedi kör kemancı.

“Buradaki en iyi isme o sahip!” dedi Takma Bacak Reg.

“Ve en iyi sakala,” dedi muz rengi bandanalı korsan.



"Gnmpmnpnp..." dedi dişlerinin arasında hançer olan korsan.

Muz rengi bandanalı korsan bıçağını güverteye fırlattı. "Biz de en iyi korsana sahip değil miyiz çocuklar? Kim bir İspanyol gemisine saldırıp onu yağmaladı?" diye bağırdı.

"Korkusuz Kaptan John!" diye haykırdılar.

"Kim Portekizli bir savaşçının denizanasının üstüne çikolata serpip onu krema ile yedi?" dedi kör kemancı.

"Korkusuz Kaptan John!" diye haykırdılar.

"Ve kim İngilizlerin burunlarının dibinden on binlerce takma sakalı çaldı?" dedi Takma Bacak Reg.

"KORKUSUZ KAPTAN JOHN!" diye en yüksek sesleriyle haykırdılar.

"Söyler misiniz bana," diyerek araya girdim, "kim bu Korkusuz Kaptan John?"

Gerçekten de heyecan verici bir insan olmalı!"

Korsanlar boş bakışlarla bana baktılar.

"Sensin tabii ki Korkusuz Kaptan John, seni kaya midyesi beyinli aptal!" dedi muz rengi bandanalı korsan.

"Ben mi?" diye sordum gülererek. "Yani demek istediğim, tabii ki benim! Ben Korkusuz Kaptan John'um!"

Korsanlar birbirlerini dürterek güldüler. "Bizimle dalga geçiyorsun," dedi muz rengi bandanalı korsan. "Senin hakkında konuşurken, ne hakkında konuştuğumuza bilmiyormuş gibi yapıyorsun Kaptan..."

İçten bir kahkaha atmaya denedim. Korsan grubu benden daha gürültülü bir şekilde güldü. Derin bir nefes aldım ve onlara gırtlaktan gelen en iyi kükrememi yaptım.

"İşte bizim eski ve iyi Korkusuz Kaptan John'umuz!" diye bağırdılar neşeyle.

Daha önce hiçbir şeyin kaptanı olmamıştım. Buna ödev yapmaktan yırtmak için katılmaya çalıştığım voleybol takımı da dâhil.

Bir varilin üzerine atlayarak dizime bir tokat attım (bu tarz şeylerden hoşlanıyor gibi duruyorlardı) ve bağırdım: "Ben Korkusuz Kaptan John'um!" Sonra kılıcımı etrafta birkaç kez savurdum. Dört korsan ayaklarını yerlere vurarak kahkahalar attılar.

"Ve yoluma çıkan kişi korksun!" diye bağırdım yeniden.

Kılıcımı son bir kez daha savurdum. Ama kılıç kazara elimden uçtu ve güvertede duran bir dizi Hindistan cevizini ikiye böldü.

"Hindistan cevizlerimiz!" dedi muz renge bandanalı korsan. "Kötü hastalıkları önleyebilecek bir sürü güzel ve tatlı vitamin."



Kör kemancı eğlenceli bir şarkı çalmaya başlayınca korsanlar güvertede oynamaya başladılar.

“Baylar, testilerinizi Korkusuz Kaptan John için kaldırın, yedi denizlere açılmış en korkutucu korsan!” diye bağırdı muz rengi bandanalı korsan.

“Ve sekizinci ve dokuzuncu da var,” dedi kör kemancı.

“Gngnmnphnphn...” dedi ağzında hançer olan korsan.

“Ve işte burada acımasız bir çatışmada hepimizin yaralanmamıza ve birkaç uzvumuzu kaybetmemize de içelim!” dedi muz rengi bandanalı korsan.

“İşte buna içerim,” dedi Takma Bacak Reg. Takma bacağına çıkardı ve içine köpüklü bir içecek doldurdu.

“*Hepiniz öleceksiniz! Hepiniz öleceksiniz!*” diye ciyaktadı papağan. Ve sonra omzumu her yerine pisledi.

Bu gerçekten müthiş bir deneyimdi ve inanılmaz derecede gerçekçiydi. Partiyeye gelen diğer kişilerin nerede olduğunu bilmiyordum. Belki onlar da kendi maceralarını yaşıyorlardı ve sonra yemek için buluşup maceralarımızı birbirimize anlatacaktık.

Çok heyecanlı olduğum için gidip kendimi islatmayı düşündüm.

BÖLÜM DÖRT

“Yaklaşmakta olan çarpışmaya hazırlanmak isteyebileceğini düşünüyordum,” dedi muz rengi bandanalı korsan. Kaptanın kamarası olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerliyordu konuşurken.

“Ah, evet,” dedim kıkırdayarak. “Kaptan Kara’yla karşılaşmak için sabırsızlanıyorum. Onu yakaladığımda kaval kemiğine bir tekme atacağım ve şaplağı ensesine yapıştıracağım...”

“Ve onu yeneceksin, değil mi?” diye sordu muz rengi bandanalı korsan.

“Sen merak etme!” dedim başımı sallayarak.

“Ve ondan gemi fırçası yapacaksın, değil mi?” dedi homurdanarak.

“Kesinlikle. Ondan bir gemi fırçası...” diye yanıtladım. “Bir dakika, gemi fırçasının ne olduğunu hatırlatır mısın bana?”

“Çok basit, Kaptan,” dedi gülümseyerek. “Adamı bir parça halatla bağlıyorsun, denize atıyorsun, geminin alt kısmıyla onu sürüklüyorsun, ta ki kaya midyeleri adamın karnını küçük parçalara ayırana kadar.”

Bu gerçekten de çok garip bir parti oyunuydu! Yine de herhangi bir gün oynayabileceğimiz körebe ya da birdirbir oyunlarından daha ilginçti.

“Ben gözcülük yapacağım,” dedi muz rengi bandanalı korsan. “Her zamanki çarpışma öncesi yemeğini mi istersin, Kaptan?”

“Ah, evet,” diye karşılık verdim. “Her zamankinden olsun, bolca getir!”

Kaptan kamaramda kendimi evimde gibi hissediyordum. Haritalar, küreler, duvarda bir sürü kıvrımlı kılıç ve en iyisi de... bir hamak vardı.

Hector neredeydi? Onun da benim kadar eğlendiğini umuyordum.

Gemi penceresine doğru gittim ve küçük perdeyi çektim.

“AAAAAAAAAAAAAAAAHHHH!”

Başında bandana, üstünde de korsan kıyafeti olan ve bana kötülük dolu bakışlar atan da kimdi?

Ah, bu bendim! Bu sadece benim yansımamdı.

“Ben Korkusuz Kaptan John’um ve seni kahvaltı niyetine yiyeceğim!” diye kükradim.

Duvardan bir kılıç kaptım ve kendi kendime, "Titret beni kalas!" diye bir nakarat tutturarak kamarada dans ettim. Aslında kalasın beni neden titreteceğini de bu nakaratin aklıma nereden geldiğini de bilmiyordum.

Kendimi hamağın üzerine attım ama filenin üzerinde zıplayarak duvara yapıştım, oradan da yere kapaklandım.



“Her Şey yolunda mı Kaptan?” diye sordu gümüş tepsisi üzerinde büyük bir tabakla kapıya yaklaŐmıŐ olan Takma Bacak Reg.

“Ah, evet,” dedim. “Eski hamağı kontrol etmeye çalıŐıyorum sadece.”

“Bu iyiydi, Kaptan,” dedi gülerek. “Her neyse, işte kaptan yemeğiniz.”

Takma Bacak Reg tabağın kapağını kaldırdı.

“Canlı yılan balığı, Kaptan. SavaŐtan önce yediğiniz favori yemeğiniz.”

Aman Tanrım, tabak hareket eden devasa solucan yığınıyla doluydu.

“Onları kenara koy, Reg, sonra yiyeceğim,” diye sızlandım.

Biraz daha yaklaŐtı ve gözleriyle etrafı süzdükten sonra kimsenin dinlemediğine emin oldu. “EĞer sormamın sakıncası yoksa Kaptan, senin hırlamanı görme Şansım var mı?”

“Benim neyimi?” diye sordum.

“Biliyorsun işte, o korkunç yüz ifaden,” diye homurdandı. “Senin peşinden pek çok defa savaşa girdim ama o hırlamanı hiç yakından görme şansım olmadı.”

“Ah, hırlamamı diyorsun. Evet, mükemmel bir hırlama dır, en iyilerinden biridir,” diyerek kıkırdadım. “İki yıl üst üste hırlama şampiyonu olduğumu biliyor muydun?”

“Doğru mu bu?” diye karşılık verdi. “O zaman haydi, sadece sen ve ben, göster şu hırlamanı.”

Gerçekten de kötü bir hırlama için yüzümü ve ağzımı buruşturdum.

Takma Bacak Reg bana baktı. “Bu mu hırlaman?”

Aman canım siz de, gerçekte hırlama şampiyonu falan da değildim. Aslında hırlama güçlerimin o kadar da iyi olmadığını biliyordum, sadece kendi rolümü oynamaya çalışıyordum.

“Ben hırlarken ne yaparım bilmek ister misin?” diye sordu. “Aklımdan en korkunç düşünceyi geçiririm. Kuytu bir yerde tüylü ve korkunç nefesli iğrenç bir canavarla yüz yüze geldiğimi hayal ederim mesela.”



Bu yüzden ben de Hayley’in her sabah yaptığı şeyi düşündüm.

“Ah bu müthiş bir hırlamaydı!” dedi. “Sana boşuna Korkusuz Kaptan John demiyorlar!”

Bu konuda haklıydı. Kimse bana Korkusuz Kaptan John demiyordu. Bana John Smith diyorlar, başka isimler de kullanıyorlar ama onları söyleyemem. Ama Korkusuz Kaptan John kesinlikle diğerlerinden daha iyiydi.

Korsan olmayı gerçekten de sevmeye başlamıştım. Korsan olmanın bu kadar iyi olabileceğini asla bilemezdim. Bunun sadece "Aaaargh" demekle ilgili olmadığını biliyorsunuz. Siz de isterseniz oldukça fazla "Ooooooh-aaaargh" diyebilirsiniz. Ve yüzünüzü buruşturup dişlerinizi gıcırdatarak geminin güvertesinde kılıcınızı savurabilirsiniz. Çok fazla savurma olduğunu söyleyebilirim size.

Korsan olmak demek mükemmel bir hayat demektir.



BÖLÜM BEŞ

“Kaptan Kara ufukta göründü,” dedi muz rengi bandanalı korsan. “Kılıçlarınızı hazır edin. Biraz çatışma olacak!”

Güverteye sıçradım ve teleskobumu çıkararak sisler arasından çıkan belirsiz kütleyle doğru çevirdim.

“Bu Kaptan Kara’nın gemisi,” dedi Takma Bacak Reg. “*Korkunç Lanet!*”

“Güzel isim,” dedim. “Ama bu beni korkutmuyor. Yedi denizlere açılan en korkunç gemi olan...”

Döndüm ve cümlemi bitirmeleri için diğerlerine doğru başımı salladım, çünkü gemimizin adına dair en ufak bir fikrim yoktu.

"*Prenses Tiffany* mi demek istiyorsun?" diye sordu kör kemancı.

"Bu doğru. Lanet'i kalbinden vuracak bir isim," diye karşılık verdim, kendi cevabımla ikna olmamış bir şekilde.

Korkunç Lanet'in güvertesinde bir sürü kötü ve berbat tip görebiliyordum. Hepsi de bize doğru kılıç sallıyor ve yuhalama sesleri çıkarıyordu. Her bir korsan bir diğerinden daha pis görünüyordu.

Geminin ön kısmında, aşırı derecede korkunç görünen bir adam duruyordu. Ayaklarına kadar uzamış sakalı, gözünün üstünde büyük, siyah bir göz bandı ve örülmüş uzun, siyah saçları vardı.



“Galiba Kaptan Kara’yı gördüm...” diye mırıldandım kendi kendime.

“Ne yapacağız Kaptan?” diye sordu Takma Bacak Reg.

Aniden bir top güllesi yelkenimizi vurdu. Bu gerçekten, gerçekten müthiş bir malzemeydi. Hector’un nerede olduğunu bilmiyordum ama o anda Hector’un anesiyle babasına bu müthiş eğlenceden dolayı teşekkür etmek istiyordum. Aferin size Bay ve Bayan Siddons!

Kılıcımı havaya kaldırdım ve bağırdım: “Karşı ateş, askerlerim!!!”

Dört korsan bana baktı ve kafalarını kaşdı.

“Neyle karşılık vereceğiz Kaptan? Bizim top güllemiz yok,” dedi muz rengi bandanalı korsan.

“Topumuz da yok zaten,” dedi kör ke-mancı.

*“Hepiniz öleceksiniz!
Hepiniz öleceksiniz!”* diye ci-
yakladı papağan.

Aniden kafamda ampulün
yandığı o anlardan birini ya-
şadım. Ya da bu korsan-
lık zamanlarımda
kafamda yanan
ampul değil de
mum olabilirdi.

“Gülle olarak
Hindistan cevizi
kullanacağız!”
diye açıkladım.

Başka bir top
güllesi başımı-
zın üzerinden
vızıldayarak
geçti ve de-
nize düştü.



“Onlarla Hindistan cevizi kullanarak mı savaşacağız?” diye sordu k3r kemancı.
“Çılgına d3necekler!”

“Gngnmnphnprm...” dedi ağzında han-
çer olan korsan.

“Peki onları neyle ateşleyeceğiz?” diye sordu bu sefer Takma Bacak Reg.

“Onu bana bırakın,” dedim.

Korsanlara, hamağı iki gemi direği ara-
sına bağlamalarını s3yledim.

“İşte bu işe yarar Kaptan,” dedi Takma Bacak Reg, “iyi ve idare edilebilir!”

“İyi işti korsanlar!” diye bağırdım.
“şimdi, Hindistan cevizlerimizi ateşleme-
den 3nce d3zg3n ve yakın bir konuma
geçelim.”

“Hay hay Kaptan,” dedi muz rengi ban-
danalı korsan.

D3rt korsan aceleyle birbirine yaklaştı,
b3ylece ayakta duran k3ç3k bir kalabalık
olduk.

"Gemimizi *Korkunç Lanet*'e yakınlaştıralım demek istemiştim," dedim içimi çekeerek.

Prenses Tiffany'yi *Korkunç Lanet*'in yanına yaklaştırdık. Biz bununla meşgulken gülleler kafamızın üstünden geçiyor, güvertemize çarpıyor, yerlerde yuvarlanıyor ve gemimizin ambarında patlıyordu.

"Güzelim gemimizi yok ediyorlar Kaptan!" diye bağırdı muz rengi bandanalı korsan. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hindistan cevizini yükleyin!" diye bağırdım.

Korsanlar Hindistan cevizini hamağa yükleyip geriye doğru çektiler.

"Daha fazla tutamayacağım," dedi Takma Bacak Reg. "Bunu yapmak kolumu yoruyor!"

"Acele et Kaptan," dedi muz rengi bandanalı korsan.

“Bekleyin... bekleyin...” diye fısıldadım.
Hindistan cevizini *Korkunç Lanet*'e doğru ayarladım.

“ATEŞ!”

Hindistan cevizi hamaktan fırlayarak gitti, *Korkunç Lanet*'in üzerinden uçtu ve deniz üzerinde sektirilen bir taş gibi okyanusta sekti.

“Bunu gördünüz mü?” diye sordum nefes nefese. “Bir. İki. Üç sekiş. Mükemmel!”

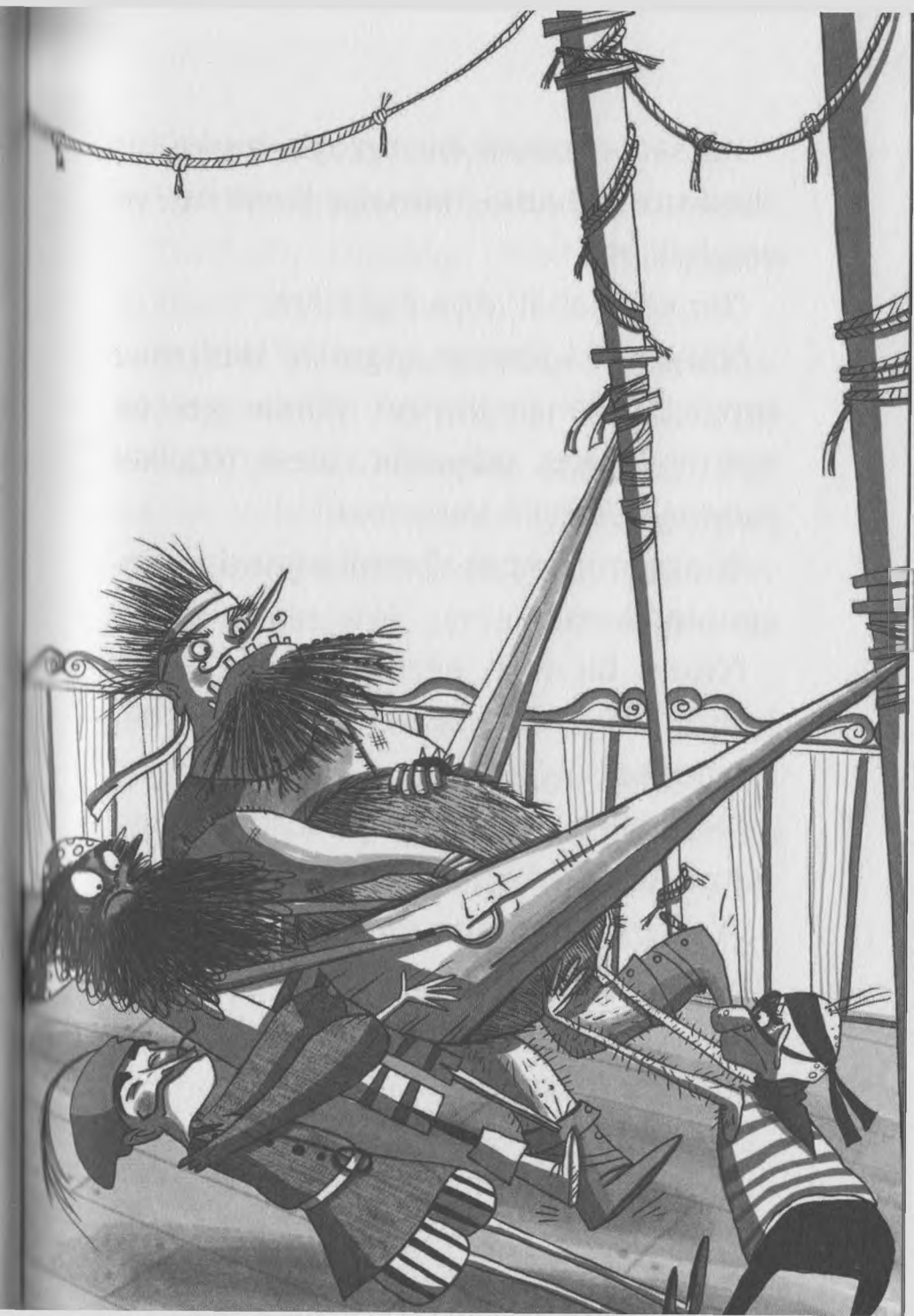
Dört korsan uzun bir süre bana garip garip baktı.

“Iskaladık Kaptan,” dedi muz rengi bandanalı korsan.

Düşman, ateşimize karşı bize toplarla ağır bir karşılık verdi.

“Yükleyin ve yeniden ateş edin!” diye haykırdım.

İkinci mermimiz gemiye çarptı ve her yere Hindistan cevizi sıçradı.



Korsanlar büyük bir arzuyla başka bir Hindistan cevizini hamağa koydular ve ateşlediler.

“Bir kez daha!” diye bağırdım.

“Bu çılgınlık Kaptan, çılgınlık,” dedi muz rengi bandanalı korsan. “Onlar gerçek mermiyle ateş ediyorlar, bizse tropikal meyveyle karşılık veriyoruz!”

“Gngnmnphnmpm...” dedi ağzında hançer olan korsan.

“Güzel bir fikir, ağzında hançer olan korsan,” diye karşılık verdim. “Bunu deneyeceğiz.”

“Ne söyledi Kaptan?” diye sordu Takma Bacak Reg.

“Yelkeni tutan ana direği hedef almamızı söylüyor,” dedim.

“Gerçekten bunu mu söyledi?” diye sordu kör kemancı.

“Kesinlikle,” diyerek sıırttım.

Son Hindistan cevizini hamağa koyduk.

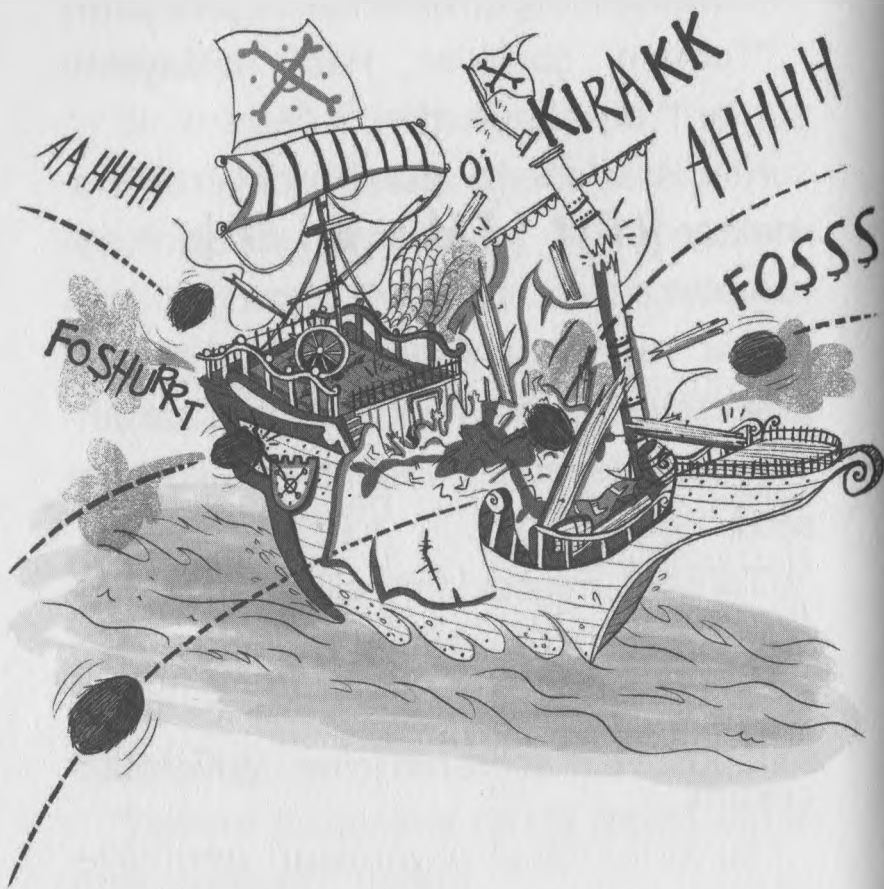
“Tamam, çocuklar. Hadi haklayalım şunları!” diye haykırdım.

Hindistan cevizi gümbürdeyerek haktan fırladı ve düşman direğini paramparça etti. *Korkunç Lanet*’teki korsanlar yuhalama sesleri çıkardı. Aniden güverteye çarpan direk, yelkeni de ardından sürükleyerek korsanları altına hapsetti.

“Tamam, çocuklar!” diye bağırdım.

“Kılıçları çekin ve saldırın! Hücum!”

Korkunç Lanet’in güvertesine doğru sallandık ve maceranın içine uçuverdik.



BÖLÜM ALTI

“Tamam kaptan, sihrini gerçekleştir artık!”

Dört korsan da bana bakıyordu. *Herhalde Kaptan Kara ile dövüşmemi bekliyorlar*, diye düşündüm.

“Benden şey mi istiyorsunuz...?” Parmağımla boğazım üzerinde bir çizgi çektim.

“Şu kirli köpeği okyanusun derinliklerine gönder,” diyerek gülen kör kemancı bir melodi çalmaya başladı.

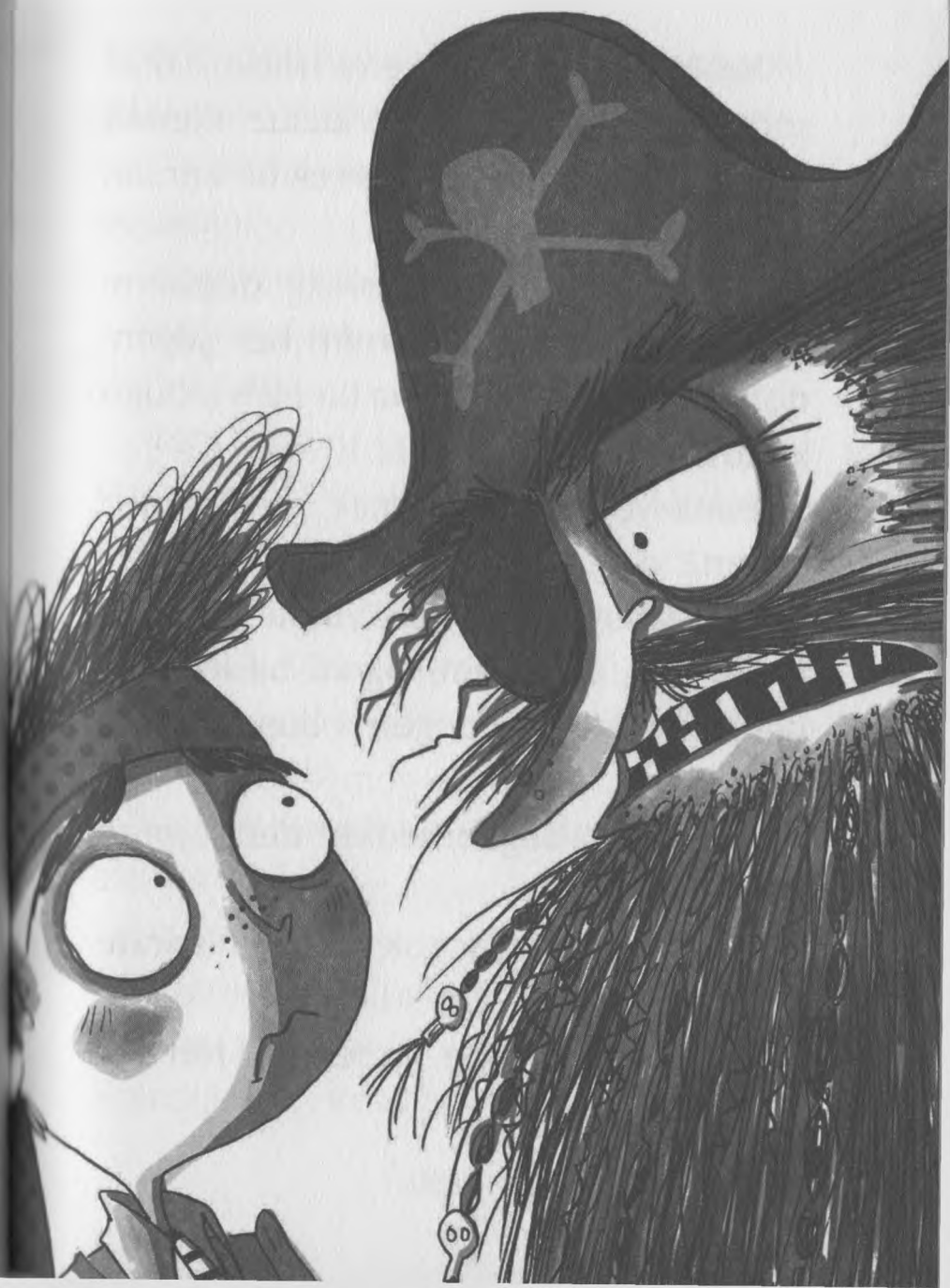
“Tamam, başlıyoruz o zaman...” dedim mırıldanarak.

Kaptan Kara bana baktı ve kılıcını çekti. "Ben Kaptan Kara'yım!" dedi öfkeyle. "Bu denizlere yelken açtım erkekler ve çocuklar. Benim efsanem bu bölgelerde iyi bilinir. Acımasız diye ünlenmiş korkusuz bir korsanımdır!" Sonra oldukça yakınına geldi. "Senin ismin ne?"

Nefesi bir sürü fincan çay içmiş ve şeker yemiş gibi kokuyordu.

"Ben..." Diğer korsanlara baktım; hepsi de başlarını sallayarak bana cesaret verdi. "Kim olabilirim, Korkusuz Kaptan John'um tabii ki!" En sert çıkan sesimle devam ettim. "Ben de gemiler konusunda uzmanım!" (Deniz bisikletinde Hayley'i batırdığım zamanı saymazsanız tabii...)

Kaptan Kara önce gülmeye, sonra da öksürmeye ve hırıldamaya başladı. Yumruğuyla göğsüne vurdu ve derin bir nefes aldı.



“İsminin bu olduğuna emin misin?” diye sordu Kaptan Kara. “Korkusuz Kaptan John! Çünkü bence sen gerçek bir korsan bile değilsin!”

Pekâlâ, işte buna hazırlıklı değildim! İtibarım tehlikedeydi. İsmim her şeyimdi, her ne kadar uydurma bir isim olduğu konusunda haklı olsa da.

“Bana yalancı mı demek istiyorsunuz bayım?” diye sordum öfkeyle.

Bu sırada Kaptan Kara’ya da göz kırptım ki eğlenceye katıldığımı bilsin. Ona gerçekten kızgın olduğumu düşünmesini istemedim.

“Yüz ifadeni beğenmedim,” dedi Kaptan Kara.

Bu tarz lafları pek çok korsan filminde görmüştüm.

“Ben de senin yüz ifadenden NEFRET

ettim!” dedim kıs kıs gülerek. “Kokarca gibisin. İıyy! İğrenç!”

İşte böyle Kaptan Kara, bana bulaşmayacaktın!

Diğerlerine baktım ve kıkırdadım.

Kaptan Kara kılıcını çekti ve çeneme doğru tuttu.

“Bence bunu korsan yoluyla çözmeliyiz, ne dersin?” diye sordu homurdanarak.

“Ah evet, ben de genellikle öyle yaparım,” diye karşılık verdim. Ben de kılıcımı onun o kabarık ve karmaşık sakalına doğru tuttum.

“Kavga! Kavga! Kavga!” diye tezahürat etti korsanlar.

Biz de ettik.

O harika kılıç dövüşlerinden birini yaptık. Hani şu geminin her yanında koşturup zıpladığımız, kestiğimiz, dilimlediğimiz,

kışkırttığımız ve birbirimizi dürttüğümüz türden bir dövüş.

Geminin ön kısmında dövüştük, geminin arka kısmında dövüştük, geminin ambarında dövüştük, gözcü yerinde bile dövüştük. Sabaha kadar kılıç sallayacak gibiydik.





Kaptan Kara üzerime hücum etti, ama zekice bir hamleyle yolundan çekildiğimde bir varilin üzerinden uçtu.

“Aaaaahhh...” dedi nefes nefese, sırtını ovuşturarak.

Şöyle bir sendeledi, kılıcını çekti ve bana tekrar saldırdı. Yana doğru çekilip kendimi bir ağ yığınına bıraktım. Kaptan Kara kontrolünü kaybedip bir grup eski sandığa çarptı.

“Ooooooooooffffff!” diye gürleyerek gü-
vertede hoplayıp zıplamaya başladı. Bir
yengeç poposunu çimdiklemişti.



Ellerimi kalçama koydum ve en büyük korsan kahkahamı attım.

Kaptan Kara bir adım öteye oturarak cebinden büyük, beyaz bir mendil çıkardı ve alnını sildi.

İşte bu sırada fırtına koptu.

Şiddetli bir rüzgâr gemiyi salladı. Dalgalar bir ev yüksekliğine çıkıverdi.

ÇATIRTT! diye bir ses geldi gök gürültüsünden.

ZAP! diye bir ses çıktı şimşekten.

GUUURK! diye bir ses çıktı karnımdan.

“Sorun ne?” diye sordu Kaptan Kara. “Deniz mi tuttu?”

“Deniz tutması mı?” diye sorarken gürledim. “Ben onun anlamını bile bilmiöör-ghhmm...”

Karmakarışık bir spagetti yığınınını çizmelerimin üzerine kustum.

“İııııyy... bunlar yılan balığı olmalı!” dedi Takma Bacak Reg.

“Hah!” diye homurdandı Kaptan Kara. “Fırtınalı denizlere dayanıklı değilsin galiba!” Gemi bir dalgayla savruldu ve yan yattı. “Oysa ben Kaptan Kara buraalllaa-arrrr...”

Kaptan Kara gömleğinin üzerine kocaman bir parça spagetti kustu. Hızla onun yolundan çekildim. Kılıç darbeleriyle kıymık kıymış olmuş direğin arkasına geçtim; oradan bir varilin üzerine zıpladım, sonra bir diğerine. Bu sırada Kaptan Kara da peşimden geliyordu.

“Yetmedi mi, Kaptan Kara?” diye seldim ona.

“Hiç şansın yok,” dedi Kaptan Kara.

Kayıtlara geçilsin ki, korsan olmayı gerçekten ama gerçekten SEVİYORUM. Okullarda öğretiliyor olsaydı, bu dersi en yüksek notla geçiyor olurdu.

“Bir dakika,” dedi Kaptan Kara. Ellerini

göğsüne koydu ve birkaç derin nefes aldı. Yaşlı bir adam gibi zorlukla nefes alıyordu.

“Kaptan Kara’nın bu yöredeki en kötü deniz kurdu olduğunu sanmıştım,” diye fısıldadım muz rengi bandanalı korsana.

“Ne diyebilirim ki?” diye karşılık verdi. “Birkaç yıldır karşımıza çıkmıyordu.”

“Hepimiz yaşlanacağız,” diye çıkıştı Kaptan Kara. “Ama henüz hiçbiriniz beni indiremez...”

Sarsak bir şekilde ayaklarının üstünde dikildi. “Arada böyle olur!” diye gürledi.

Kaptan Kara tekrar hücum etmeye çalıştı ama yürümeye başladığında hatlardan destek alsa da tekrar sırt üstü düştü. “Pes ediyorum,” dedi nefes nefese. “Ben senin dengin değilim!”

Tuzlu havayı içine çekebilmek için takma dişlerini ağzından çıkardı.

Arkamı döndüğümde dört korsanın da silahlarını kaldırdığını gördüm.

“Ayağa kalk, Kaptan Kara!” dedi muz rengi bandanalı korsan.

Kaptan Kara ayağa kalktı. El yordamıyla cebinde bir şey ararken nefes almakta güçlük çekiyordu.

“Silahı var!” dedi Takma Bacak Reg.

“At onu!” dedi muz rengi bandanalı korsan.

“Silahım yok!” diyerek sızlandı Kaptan Kara. Cebinden bir mendil çıkardı ve alnını kuruladı. “Sadece sağlıksız ciğerlerim var,” dedi hırıldayarak.

“Evet, baylar, büyük Kaptan Kara’yı yendik ve mürettebatını esir aldık,” diyerek övündüm. “İşimizin artık bittiğine inanıyorum.”

“İşimiz daha yeni başlıyor,” dedi muz rengi bandanalı korsan. “Acımasız

Kaptan John! Kaptan Kara! Kral adına her
ikinizi de tutukluyorum.”

BÖLÜM YEDİ

“Ben Majestelerinin Kraliyet Donanması kaptanı William Maybury,” dedi muz rengi bandanalı korsan.

“Ve ben de Majestelerinin Hazine Dairesi’nden Charles Kingfisher,” dedi Takma Bacak Reg.

“Ben de Devlet Hazinesi’nden Sör Peter Potter,” dedi kör kemancı.

“Ve ben de papağan değilim,” dedi papağan. “Kraliyet Sahil Güvenlik’ten erbaş James Sanderson’ım!”



“Gngnmnphnprm...” dedi ağızında han-
çer olan korsan.

“Sen Korkusuz Kaptan John, diğer adla-
rıyla İğrenç John, Haylaz John ve Oldukça
Küçük ama Kötü Kokulu John, açık deniz-

lerde korsanlık yapmaktan tutuklusun," dedi Kaptan Maybury.

"Ve kapalı denizler ve yarı açık denizler de var!" dedim kıkırdayarak.

"Sessiz ol," dedi Kaptan Maybury. "Kendini nasıl savunacaksın?"

Vay be. Bu, hikâyedeki ciddi bir kırılma noktası olmuştu. Kendimi kahraman olarak görüyordum, ama ben de o kötü adamlardandım. Aktörlerin bu kostümlü partilerde aksiyonu canlı ve ilginç tutmakla görevli olduklarını düşünüyordum, böylece hikâyenin nereye gideceğini asla tahmin edemiyordunuz. Bayılmıştım buna!

"Ah, suçluyum," dedim gülererek. "Suçlu, suçlu, suçlu! Ne kadar suç varsa o kadar suçluyum!"

"Bunun," dedi erbaş James Sanderson, "cezası ölümdür."

“Mükemmel,” dedim kıkırdayarak. “Ölümün yüzüne osururum ben.”

“Seren direğinin ucundan asılacaksınız,” dedi Kaptan Maybury.

“Onun ne olduğunu bilmiyorum ama getirin buraya,” dedim gülererek.

“Bir şey söyleyebilir miyim?” dedi kaptan Kara araya girerek.

“Hayır, söyleyemezsiniz bayım!” dedi Kaptan Maybury. “Bu cezanın aynısı senin için de geçerli.”

Sonra bana döndü. “Cezanı çekmeden önce söyleyeceğin bir şeyler var mı?”

“Evet, var,” diye karşılık verdim. “Şunu söylemek isterim ki tüm bu seren direğinin ucundan asılma olayı beni pek mutlu etmedi. Bu yanlış ve adil değil. Herkes bilir ki korsanlar güvertedeki kalastan yürütülür. Ve bu gemi de bunun için mükemmel derecede uygun bir gemi, şurada mükemmel bir kalas var. Ve gör-

düğüm kadarıyla denizde mükemmel derecede iğrenç köpek balıkları mevcut. Acaba bu şekilde yapmanız mümkün mü? Sonuçta küçük bir çocuğu çok mutlu edeceksiniz..."

"Pekâlâ," dedi Kaptan Maybury. "Kaptan Kara ve Korkusuz Kaptan John



kalastan yürütülecek. Sonlarını bekleme-
leri için aşağı alın onları.”

Erbaş James Sanderson önüme düşe-
rek yol gösterdi. Kaptan Maybury'ye dö-
nüp gülümsedim. “Teşekkür ederim, bu
gerçekten de müthiş bir deneyim olacak!
Parti paketimi ne zaman alabilirim?”

BÖLÜM SEKİZ

Kaptan kamarasına kapatıldığımızda, "Evet, bundan daha iyisini düşünemezdim," dedim gülererek. "Bu mükemmel bir parti. Keşke Hector da burada olup bunun keyfini sürebilseydi."

"Yalnız kaldığımızı göre sana söylemem gereken bir şey var," dedi Kaptan Kara. "Ben gerçekten de Kaptan Kara değilim."

"Biliyorum bunu şapşal," dedim gülererek. "Sen de Hector'un partisindeki aktörlerden birisin."

“Ben o aktörlerden değilim,” dedi Kaptan Kara.

Kaptan Kara göz bandını gözünden çekti. Sonra çenesinden o karmaşık sakalı çıkardı ve büyük siyah ceketini yere fırlattı.

“DEDE!!!”



“Merhaba evlat,” dedi gülümseyerek.

“Neler oluyor burada?” diye sordum heyecanla. “Bunun Hector’un partisi olduğunu sanıyordum.”

“Bu bir parti değil,” dedi dedem. “Sen gerçekten bir korsansın. Her şeyi açıklayacaktım ama fırsatım olmadı. Buraya senin sağ salim geri döneceğinden emin olmak için geldim.”

“Neler diyorsun?” diye sordum yutkunarak.

“John Smith Kulübü ile ilgili her şeyi sana anlatacaktım,” dedi sırtarak.

“John Smith Kulübü mü?” diye sordum bu sefer mırıldanarak.

“Bu gerçekten muhteşem, inanılmaz ve sihirli bir şey,” dedi dedem. “İsmi John Smith olan herkes uzak diyarlara seyahat edebilir ve inanılmaz maceralar yaşayabilir.”

“Tabii canım, öyledir kesin,” dedim gülererek.

“Sana doğruyu söylüyorum,” dedi dedem. “Bir zamanlar, ben genç bir adamken, kendimi Kaptan Kara’ya dönüştürdüm ve mürettebatıma denizlere açılan en korkunç korsan olduğumu söyledim. Karasakal, Mavisakal, Kızılsakal. Bunların hepsinden daha kötüymüşüm gibi davrandım. Sorun şu ki, donanma korsanlardan hoşlanmıyor; ama neyse ki ben tam zamanında kaçabildim.”

“Peki babam? O da üye mi bu kulübe?”

“Onun ismi John Smith değil,” dedi dedem, “bu yüzden bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Bu seninle benim küçük sırrımız; tabii gezegendeki yarım milyon John Smith’le birlikte!”

“Yani bunların hepsi gerçek mi?” diye sordum nefes nefese.

“Ah, kesinlikle gerçek,” dedi dedem kıkır kıkır gülerek. Gemi penceresine gitti ve dışarı baktı. “Ve oradaki kalas, denizde yüzen köpek balıkları, onlar da gerçek!”

“Aaaaaaaaaahhhhhh!” diyerek ıglık attım. “O kalastan yürüyeceğim!”

“Sakinleş!” dedi dedem.

“Sakinleşmek mi? Bir ahtapotla güreşmek için çok kgm.”

“Dert etme,” dedi dedem gülerek. “Güvertede muhteşemdin. O hareketleri yaparken çok cesur ve zekiydin. Herhangi biri bile korsan gibi davranabilir. Tek yapman gereken aptal bir şapka ve ceket bulmak. Ama işte burada, her şey farklı.”

Dedem parmaklarıyla ggsne hafifçe vurdu.

“Sadece kendine inanmalısın. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Deneyeceğim, dede.”

“İşte ruh budur,” dedi kıkırdayarak.
“Şimdi beni dinle, çünkü bu karmaşık du-
rumdan nasıl kurtulacağımızı biliyorum.”

“Nasıl olacak o?”

“Tek yapman gereken sihirli sözcükleri
söylemek, böylece eve dönebilirsin.”

“Dede, sihirli sözcükler de ne?” diye
sordum heyecanla.



Kaptan Maybury kapıyı açtı. Dedem göz bandını ve sakalını yerlerine geri taktı hızlıca, sonra ceketini yerden aldı.

“Pekâlâ, siz ikiniz bizimle geliyorsunuz,” diye emretti Kaptan Maybury.

“Dede, sihirli sözcükler de ne?” diye tekrar ettim.

Dedem kafasını kaşıdı. “Aslına bakarsan, ne olduklarını unuttum.”

“Beyler,” dedi Kaptan Maybury, “kalas sizi bekliyor.”

BÖLÜM DOKUZ

Ben ve dedem güvertenin öbür kısmına geçtik ve kalasın üzerinde yürüyerek uç kısmına geldik. Uçsuz bucaksız deniz, döngüler oluşturan, berbat köpek balıklarının yüzgeçleriyle nokta nokta olmuştu.

“Kralın bana verdiği yetkiye dayanarak, açık denizlerde korsanlık yapmak suçundan, siz Kaptan Kara’yı ölüm cezasına çarptırıyorum!” dedi Kaptan Maybury.

Dedem başını cesur bir şekilde salladı.

“Kralın bana verdiği yetkiye dayanarak, açık denizlerde korsanlık yapmak suçun-



dan, siz Korkusuz Kaptan John'u ölüm cezasına çarptırıyorum!" diye cümlesini tekrarladı Kaptan Maybury.

Dizlerimin titrediğini hissedebiliyordum.

"O kadar da cesur değilmişsin demek," dedi Kaptan Maybury gülerek. "Mürettebata gelirsek..." Elleri kelepçeli korsan mürettebatına dönüp baktı. "...sizler de İngiltere'nin en kirli ve nemli zindanında uzun bir zaman geçireceksiniz."

Öne doğru eğildim ve dedemin kulağına fısıldadım.

"Sihirli sözcükler, dede?"

"Buralarda bir yerdeler evlat," dedi dedem kafasını işaret ederek. "Sorun şu ki, burası pek çok şeyle dolu!"

"O zaman, B planı zamanı!"

"B planı nedir?" diye sordu dedem.

"Sonucun iyi olacağını umut edelim," dedim gülümseyerek. "Son kez çılgın bir zar atmaya hazır mısınız?"

“Sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum evlat,” dedi dedem. “Sen en büyük John Smith’lerden biri olacaksın!”

“İşte başlıyoruz...”

Kalasin uç kısmında zıplamaya başladım.

“Kralın bana verdiği yetkiye dayanarak, sana şu zıplamayı durdurmanı emrediyorum!” dedi Kaptan Maybury.

Ama ben Kaptan Maybury’yi dinlemedim. Kalasin ucunda zıplamayı ve daha da yükseğe çıkmayı sürdürdüm.

“Hemen dur,” dedi Kaptan Maybury. “Dur yoksa vuracağım seni.”

Tüfeğini bana doğru çevirdi.

“İşte oldu, dede!” diye bağırdım.

Devasa bir zıplamayla birlikte havada bir takla attım ve yengeç kasalarına büyük bir hızla çarptım. Yengeçler kralın adamlarının üzerine yağdı, onları popolarından adamakıllı çimdiklediler.



"Gnmphphph..." dedi Kaptan William Maybury.

"Grfrfrfrffff..." dedi Charles Kingfisher.

"Gmprprrrr..." dedi erbaş James Sanderson.

"Bu gerçekten acıtıyor," dedi ağzında hançer olan korsan.

Bir file kaptım ve üzerlerine atarak kollarla bacaklardan oluşan bir tuzağa soktum onları.

Korkunç Lanet'in güvertesini boylu boyunca geçtik, küpeşteye tırmandık ve *Prenses Tiffany*'ye geçtik.

"Bu çok kolaydı dede," dedim neşeyle. "Bu hayatı seviyorum!"

"Gençsin ve önünde koca bir yaşam var," dedi dedem. "En heyecanlı rüyalarının bile ötesinde maceralar yaşayabilirsin."

"Birlikte yaşayabiliriz," dedim gülerek.

“Bundan sonra sen ve ben en büyük maceraların içinde olacağız...”

Kraliyet donanması askerleri fileden kurtulmayı başarmıştı.

“Belki de bu yaşlı kurdun daha yaşayacakları vardır,” dedi dedem gülerek. “Harika bir takım olabiliriz!”

Aniden oldukça güçlü bir patlama sesi duyduk.

“Aaaah, canım benim,” dedi dedem, “sanırım az önce gemimizi top güllesiyle vurdular!”

“Ah,” dedim, “bu hiç de iyi sayılmaz, değil mi dede?”

“Birden ona numaralandırarak olsam, bu duruma on bir derdim,” dedi asık bir suratla.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum yutkunarak.

“İşte burası, denizin derinliklerine battığımız bölüm,” dedi dedem.

Gemi batmaya başlamıştı.

“Belki de şimdi o sihirli sözcükleri hatırlamanın tam sırasıdır dede,” dedim heyecanla.

“Haklısın evlat,” dedi dedem.

Gemi küpeşteye kadar batmıştı, sular güverteye sığıyordu.

“Acele etsen iyi olur dede. Ayak parmaklarım ıslanmaya başladı!”

“Çok haklısın evlat,” dedi dedem.

Güverte dalgaların arasında kaybolmaya başlamıştı.

“Sihirli sözcükler...” diye mırıldandı dedem. “Neydi onlar?”

Halatlara tutunup tırmanarak geminin tepe noktası olan gözcü yerine kadar çıktık, ama hiçbir faydası yoktu. Gemi gidecek daha hızlı ve daha hızlı batıyordu; bu

gidişle tutunabileceğimiz tek şey... birbiri-
rimiz olacaktık.

Su göğsümüze kadar yükseldi. Köpek
balıkları giderek daha da yakınımızda
dönmeye başladı.

“Galiba gemi tümüyle batmak üzere!”
dedi dedem.

“Sihirli sözcükler?” diye haykırdım.

“Evet, evet, evet...” dedi dedem. “Pancar
turşusuyla ilgili bir şeydi... Hayır değil... o
alışverişle ilgiliydi...”

“Acele et, dede!”

“Kusura bakma, aklımdan uçup gitti,”
diye mırıldandı.

Sular ağızımıza kadar yükselmişti. Bir
martı aniden inişe geçip başımın üzerine
kondu. İşte buydu.

“Ah, dede,” dedim, “keşke o sözcükleri
bilsem... Bir dakika, peki, ya beni en baş-
ta buraya getiren de o sözcüklerse?”



“Sihirli sözcükleri hatırlıyorum,” dedi dedem aniden. “Seni en başta buraya getiren sözcüklerdi onlar.”

“Daha demin bunu ben söyledim dede,” dedim heyecanla.

“Gerçekten mi?” diye sordu dedem gülererek. “Öyleyse neyi bekliyorsun?”

Böylece sözcükleri beraber söyledik.

“Uzun uzun söyleyin, daha yüksek sesle: Ben John Smith'im ve bundan gurur duyuyorum!”

Aniden gemi suların içinden yükseldi, güneş büyüdü, gökyüzü hızlı ve daha hızlı dönmeye başladı.

“Sıkı tutun,” dedi dedem, “eve gidiyoruz!”

BÖLÜM ON

“Bunun hakkında ne düşünüyorsun John?” diye sordu dedem. “Pek de fena bir macera sayılmazdı, değil mi?”

“Bu müthişti, inanılmazdı, görüp görebileceğim EN iyi şeydi!” dedim gülererek. “Tabii bu arada, neredeyse köpek balıkları tarafından canlı canlı yeniyorduk!”

“İşte bu da çok büyük bir şanssızlık olurdu,” diyerek kıkırdadı dedem.

Dedemin odasının ortasındaydık ve eski kıyafetlerim üzerimdeydi. Sandık, üzerinde korsan kıyafetiyle yatağın altında, tam da bıraktığım yerdeydi.



“Hector’un partisi ne oldu acaba?” diye sordum yutkunarak. “Hâlâ zamanımız var mı? Korsan şapkam ve ceketimle benim de bir rolüm olabilir.”

“Ve şimdi o rolü canlandırabilirsin de,” dedi dedem gülererek. “Çabuk olursan aslında yetişebilirsin.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Zaman azalıyor,” dedi dedem. “Hadi bakalım, ben seni bırakırım.”

Kıyafetleri kaptım ve koşarak merdivenlerden indim.

Mutfağın oradan geçerken kafamı kapıdan içeri uzattım.

“Ben Hector’un partisine gidiyorum!” diye seslendim.

Annem ellerini kurulama beziyle kuruladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

“İyi eğlenceler, tatlım,” dedi gülümseyerek.



“Benim yapmayacağım şeyleri sen de yapma,” dedi babam gazetenin arkasından.

“Biraz geç kalabilirim,” dedim neşeyle.

“Nasıl isterseniz, Sıkıcı Kaptan John,” dedi Hayley.

Dedem külüstür iki kişilik bisikletini garajdan çıkardı. “Bu bisiklet Kraliçe Victoria’dan bir hediye,” diyerek güldü bisikletin önüne otururken. “Eskiden Buckingham Sarayı’nda birlikte bisiklet sürerdik!”

“Dalga geçiyorsun, değil mi dede?” diye sordum kıkırdayarak.

“Bunun cevabını kendin bulmalısın,” diyerek göz kırptı dedem. “Şimdi artık John Smith Kulübü’nü biliyorsun. Korsan olabilirsin, astronot olabilirsin, parlayan zırhı içinde bir şövalye ve bir kovboy ola-

bilirsin... Kim olmak istersen o olabilirsin. Ve kimsenin sana bunun tersini söylemesine izin verme. Her zaman söylediğim gibi, sıkıcı bir isminin olması senin ya da hayatının sıkıcı olacağı anlamına gelmez..."

"Bu çok eğlenceli olacak, dede!" dedim gülerek, arkasındaki seleye otururken.

"Hadi bakalım, seni Hector'un partisine götürelim!" dedi dedem.

"Hector'u seveceksin," dedim kıkır kıkır gülerek. "Gerçekten de müthiş derecede eğlenceli biri!"

"Senin kadar eğlenceli olmadığına bahse girerim John," dedi dedem gülümseyerek. "John Smith sıkıcı mı? Anca rüyanda görürsün!"


dünyanın
en EĞLENCELİ
çocuğu!

dünyanın
en EĞLENCİLİ
çocuğu!

SISKA

ŞÖVALYE

Johnny
Smith


nemesis
çocuk

Ben, bizim buralarda en çok kullanılan isimlerden birine sahibim.
Adım, John Smith.

Buralarda sayamayacağınız kadar çok John Smith var.
Bu yüzden herkes, benim çok sıkıcı olduğumu düşünüyor.
Oysa ben sıkıcı değilim. Hatta dünyanın en eğlenceli çocuğu olduğum bile söylenebilir.

Her hikâyede başka bir maceraya atılıyorum. Bunda da şövalye oldum mesela. Biraz sıskayım ama yine de kahramanım.

Hazırsan, sen de macerama ortak olabilirsin!